NACHTBOOT NAAR TANGER

KEVIN BARRY BIJ DE BEZIGE BIJ

De Killaryfjord
Donker ligt het eiland (verhalen)
Beatlebone

Kevin Barry

NACHTBOOT NAAR TANGER

Vertaald door Auke Leistra

2019
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Dit boek is mede mogelijk gemaakt door steun van
Literature Ireland

LITERATURE
IRELAND
Promoting and Translating Irish Writing

Copyright © 2019 Kevin Barry
Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Auke Leistra
Oorspronkelijke titel *Nightboat to Tangier*
Oorspronkelijke uitgever Cannongate Books Ltd., Edinburgh
Omslagontwerp Moker Ontwerp
Foto auteur Martina Kenji
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 5950 8
NUR 302

debezigebij.nl

Voor Olivia

‘In Spanje zijn de doden levender dan in
welk ander land ter wereld ook.’

FEDERICO GARCÍA LORCA

1

DE MEISJES EN DE HONDEN

In de haven van Algeciras,
oktober 2018

Wat zou je denken, Charlie, is er een eind in zicht?

Ik zou denken dat je dat zelf ook wel weet, Maurice.

Twee Ieren, sombere verschijningen in het bedompte licht van de terminal, ze maken gebaren van rampspoed en berusting – gebaren waarvoor ze in de wieg zijn gelegd, en die hun makkelijk afgaan.

Het is avond in de oude haven van het Spaanse Algeciras.

O, en een veel akeliger plek laat zich nauwelijks indenken – je zou willen dat je ogen in je achterhoofd had.

Er hangt daar iets spookachtigs in de lucht, iets sinisters. De hele terminal riekt naar vermoeide lijven, en naar angst.

Er hangen rafelige restanten van aanplakbiljetten – de vermisten.

Er hangen mededelingen van de douane – de narcotrafficante.

Een blinde baadt in het nachtzweet en kleppert met zijn gebit, als een vette ratelslang, in een poging zijn loterijbriefjes aan de man te brengen – hij maakt de sfeer er niet beter op.

De Ieren kijken onaangedaan naar de gezichten die aan hen voorbijtrekken in een wervelend waas van de zeven verstrooiingen – liefde, smart, pijn, sentimentaliteit, hebzucht, lust, doodsverlangen.

Boven hun hoofden, te bereiken met een roltrap, sist en rinkelt een café, vol leven, vol verwachting.

Er is een loket met een bordje waar INFORMACIÓN op staat – zeg het eens. Eronder steekt een smalle, afhangende balie naar voren, alsof hij zelf iets te vragen heeft.

Maurice Hearne en Charlie Redmond zitten op een bankje een paar meter ten westen van het loket. Ze zijn ergens begin vijftig. De jaren glijden inmiddels heen als golven bij afgaand tij. Weer van jaren her heeft zich vastgezet in hun koppen, hun harde kaaklijnen, hun chaotische monden. Maar ze hebben nog steeds – nog net – iets losbandigs over zich.

Nu, synchroon, draaien ze hun gezicht naar het loket waar INFORMACIÓN op staat.

Zou jij daar nog 's even naartoe willen wippen, Charlie, even een babbeltje maken? Eens vragen hoe het zit met de volgende boot die verwacht wordt?

Ja, maar diezelfde vent zit er nog. Die met dat verbitterde smoelwerk. Dat is geen prater, Moss.

Probeer het eens, Charlie.

Charlie Redmond verheft zich van het bankje in een opeenstapeling van zuchten. Hij ontvouwt zijn lange ledematen. Hij nadert het loket. Hij is lam en sleept zijn rechterpoot geroutineerd achter zich aan, met een zachte, vegende beweging. Hij

werpt zijn ellebogen op de balie. Zijn uitstraling is er een van schaamteloze dreiging. Hij draagt de grimas van een straatjongen. In zijn Spaans klinkt het accent door van de noordelijke wijken van Cork.

Hola y buenos noches, zegt hij.

Hij wacht een paar lange seconden, kijkt over zijn schouder, roept terug naar Maurice.

Geen reactie, Moss. Nog steeds dat verbitterde smoelwerk.

Maurice schudt treurig het hoofd.

Ik haat fucking onnozelheid, zegt hij.

Charlie probeert het nog eens.

Hola? Pardon? Ik wil iets weten over de volgende boot die binnenkomt, de boot uit Tanger. Of... die vertrekt.

Een landerige stilte; een gebaar.

Charlie kijkt achterom naar zijn maat en imiteert het schouderophalen van de informaciónista.

Meer zit er niet in, Maurice.

Je moet ook habla Inglés zeggen, Charlie.

Maar Charlie werpt zijn handen in de lucht en schuifelt terug naar het bankje.

Habla me reet, zegt hij. Het enige wat hij doet is z'n schouders ophalen en me aanstaren.

Met een gezicht als een verzuurd huwelijk, zegt Maurice.

Hij draait zich abrupt om en krijst naar het loket –

Trek 's een andere bek, man!

– en grijnst dan komiek.

De vlotte, scheve glimlach van Maurice Hearne laat zich met enige regelmaat zien. Zijn linkeroog is vlekkerig en doods, het andere merkwaardig behekst, alsof er een overvloed aan leven in zit, voor het evenwicht. Hij draagt een sjofel pak, een zwart

overhemd met de bovenste knoopjes los, witte sportschoenen en hoog op het achterhoofd een bolhoedje. Een dude, ooit, zeker, maar die tijd is geweest.

Die heb je even goed op z'n nummer gezet, Maurice. Dat zal 'm leren.

Charlie Redmond? Zijn gezicht heeft op een of andere manier iets antieks, een speelman aan een middeleeuws hof, zo een die voor je op zijn luit zou tokkelen. In een hol dat geurt naar duizendschoon. Vurige, overspelige ogen en ook weer een sjofel pak, maar parmantige schoenen in een naar roestbruin neigend oranje, van die suède bordeelsluipers, benevens een elegante groene ribfluwelen stropdas. Verder: maagproblemen, wallen onder de ogen als pas gedolven graven, en een getroebleerde ziel.

Op de grond, tussen hen in, ligt een weekendtas – een afgetrapte Adidas-tas.

Al die jaren dat wij hier nou al komen, Charlie...

Ik weet het.

Je zou toch denken dat we dat taaltje weleens onder de knie hadden.

Wij zijn geen studiehoofden, Maurice.

Vertel mij wat. Maurice Hearne, dat arme ventje uit Togher, helemaal achter in de klas, dat op de jassen mag passen.

Het benen puntje van de snuit van Charlie begint te trillen, hij bespeurt een verandering in de lucht.

Policía, zegt hij.

Waarzo?

Kijk je wel? Daar.

Godverdomme, ik schijt in m'n broek. Kijk jij 's wat onschuldiger, Charlie.

Weet je wat, Moss? Ik zou me niet te veel voorstellen van je kansen achter de tralies in Algeciras. Snap je? Jij in een gemengde cel?

Ik ben veel te mooi voor een gemengde cel, Charlie. Ik zou binnen een halfuur iemands vrouwtje zijn. Kom eens in de cel, Pedro, je eten wordt koud.

De policía gaat weer op in de menigte.

De menigte wordt met de seconde talrijker.

Niemand weet wat er vannacht komt of gaat over de Straat van Gibraltar – er zijn geschillen aan gene zijde; het broeit in Tanger, en niet voor het eerst.

Dit zou weleens een lange zit kunnen worden, Maurice.

Tot de drieëntwintigste blijven ze zitten waar ze zitten. Het is nog geen middernacht.

Ja, maar welk eind van de drieëntwintigste? Gaan ze om vijf over twaalf? Of om vijf voor twaalf morgenavond? Dan is het nog altijd de fucking drieëntwintigste. Misschien moeten we hier wel een hele dag zitten wachten.

Door de hoge ramen een poging tot uitzicht op het complexe licht in de haven van Algeciras. De helle gloed van de booglampen, de verontreinigende stoffen die in de lucht hangen en de breking door de hitte die de late oktoberzon heeft achtergelaten maken de atmosfeer dik en rokerig, waardoor de nachtelijke gloed een levend iets lijkt – compact, en zwaar genoeg voor de geesten die hij boven ons laat hangen.

De intercom begint te sputteren – een kolkende stroom Spaanse medeklinkers, in dat felle Andalusische idioom – en de mannen storen zich er vreselijk aan.

De mededeling klinkt hoe langer hoe gejaagder en ingewikkelder – denk: het randje van hysterie – en aangezien de taal

hun ontgaat staan de mannen voor één groot raadsel dat alleen maar hun woede wekt.

Eindelijk begint de mededeling weg te sterven, om uiteindelijk stil te vallen. Ze kijken elkaar aan.

Daar worden we niet veel wijzer van, wat jij, Maurice?

Nee, Charlie. Niet echt.

Maurice Hearne verheft zich van het bankje en rekt zich uit tot zijn volle lengte. Hij luistert zorgelijk naar het kraken van zijn gewrichten – godallemachtig. Hij betast de knobbels van zijn ruggengraat, die aan een hagedis doen denken.

Alle tranen van Jezus in Getsemane, zegt hij.

Hij tuurt zwartgallig naar de hoge ramen en werpt dan een vragende blik op zijn oude vriend; Charlie Redmond stemt in met een vermoeide zucht.

Uit de Adidas-tas halen de mannen stapels geprinte flyers. Elke flyer toont de beeltenis van een meisje van een jaar of twintig. Het meisje is Dilly Hearne. Haar huidige verblijfplaats is ongewis.

Het gaat om een jong meisje waar we naar zoeken, zegt Maurice.

De dochter van deze man hier zoeken we. Hij heeft zijn dochter drie jaar niet gezien.

De foto is wel wat oud inmiddels maar qua swag klopt hij nog wel, denk ik.

Maurice? Die lui hebben echt geen flauw benul wat swag is, hoor.

De foto is oud inmiddels maar qua... qua uitstraling klopt hij denk ik nog wel.

Het is een klein meisje. Een mooi meisje. Die dreadlocks zal ze nog wel hebben.

Dreadlocks, weet je wel? Bob Marley? Rastafari?

Het zou kunnen dat ze een of twee honden bij zich heeft.

Een hond aan een touw, snap je?

Het is een mooi meisje. Ze is nu drieëntwintig. Ze zal wel dreadlocks hebben, coupe rastafari.

Weet je welk woord we moeten hebben, Charlie?

Wat dan, Moss?

Het Spaanse woord voor crustie.

Crusties, zegt Charlie. Van die krakerstypes. Onverzorgd, langharig tuig. Newagenomaden. Noemen jullie ze niet zo?

En terzijde –

Kan mij verder niet schelen, Maurice, maar dit volkje hier heeft het hele concept van de crustie bedacht.

Ze hebben d'r het weer voor, Charlie. Een beetje chillen op die zwarte stranden hier. Met hun meisjes en hun honden.

Ik geloof dat ik wel een enkel woordje weet, Moss. Als ik erover nadenk. Qua taal, bedoel ik.

Zeg op, Charlie.

Supermercado.

En hoe heet dat bij ons dan wel niet?

Tesco.

Ik herinner me er ook nog wel een paar. Zoals... Gorrión?

Gorri-wát?

Gorrión? Van mijn tijd in Cádiz... Heb ik je ooit weleens verteld, Charlie, dat ik verliefd ben geweest op een oudere dame, in Cádiz?

Dat zou ik vast nog wel geweten hebben, Maurice.

We vreeën de godganse nacht, Charles.

Je was nog een stuk jonger toen.

En weet je wat ze 's morgens altijd voor me deed?

Ik ben een en al oor.

Dan voerde ze me mussen, Charlie.

Ze vreten ook alles, hè? Die gasten hier.

Gorrión! Mus!

Als het niet zit vastgenageld, vreten ze het. Hup, in de koekenpan, en zo naar binnen. Maar het moet toch wel een beetje vet wezen, Moss, of niet dan? Een musje?

Vet als de kuif van John Travolta, als het een beetje kan. Maar er valt inderdaad ook weinig te kluiven aan die botjes, dat moet gezegd.

Als je het mij vraagt, Maurice? Mijn reet is niet meer de ouwe sinds die octopus die we in Málaga hebben gehad.

Die beestjes hebben acht armen, Charlie. Daar kunnen ze het je knap lastig mee maken.

Dat doet ie ook. En dan was die octopus nog niet eens het ergste.

Nee, dat is zo.

Bij lange na niet, jongen.

De klanken van de nacht in de haven van Algeciras –

De nieuwsachtige ruis van de mededelingen over de intercom.

Het harde gebrom van politieboten.

Het geroezemoes van de meute in de terminal.

Buiten –

Een agressieve hond blaft een stuk of wat sterren van de hemel.

Een straaljager van de luchtmachtbasis vliegt de rest van de hemel aan flarden.

Binnen –

Een onnozel joch dreunt een Arabisch gebed op.

Een espressospuit gutst opgewekt.

En Charlie Redmond strekt zijn lange spillepoten, kruist ze bij de enkels, vlecht zijn vingers door elkaar, legt zijn handen achter op zijn hoofd en het hoofd in de nek om de overwelfde terminal in ogenschouw te nemen, en de grillen van het leven te overpeinzen.

Weet je wat het tragische is, Maurice?

Nou, wat dan, Charlie?

Ik heb me al sinds '94 niet meer in mijn spiegelbeeld mogen verheugen.

In je jonge jaren was je een lust voor het oog, Charles.

Ik was een spetter! Je reinste mannelijk schoon.

Maurice draait met zijn hoofd, naar links, naar rechts, om de verkrampte spieren in zijn nek los te maken. Het bos bij Ummera, in het noorden van Cork, waar hij zijn eerste jaren heeft doorgebracht. En Dilly als kind, als hij met haar door de grijswitte Londense winter liep, Stroud Green Road. En Cynthia, in het huis bij Berehaven, op de ochtendlakens terwijl zonlicht naar binnen stroomde.

Ik denk dat ik wel een beetje een onwaarschijnlijk sekssymbool was, zegt hij. Ik bedoel, als je dat smoelwerk van mij in een montagefoto bij mekaar raapt, dan slaat het nergens op. Maar toch, op een of andere manier...

Je hebt iets magisch, Moss. Of had. Wel degelijk.

Ze staren in de verte. Ze laten hun zuchten opstijgen. Hun praten is een schild tegen voelen. Ze pakken de flyers en staan weer op. Ze bieden ze aan voorbijgangers aan – slechts weinige worden aangenomen. Medeleven wordt betoond in een zacht

neerslaan van de ogen. De vermisten vormen hier een stilzwijgend leger.

Ze heet Dill, of Dilly.

Ze was misschien wel in Granada. Niet lang geleden.

Ze trekt misschien wel met een hele bende op, zou ik zo denken. Ze verplaatsen zich vaak met een hele meute tegelijk.

Ze verplaatsen zich in scholen, als vissen bedoel ik – aan school doen ze niet.

Dilly Hearne, drieëntwintig jaar, mooi meisje, met dreadlocks, en honden, en ze heeft zachtgroene ogen.

Van de moeder heeft ze die. De moeder was een protestants meisje uit Kinsale.

God hebbe haar ziel.

Groene ogen en niet heel groot. Dill of Dilly.

Maurice?

Charlie heeft een jongeman zien binnenkomen. Maurice heeft hem nu ook in de smiezen. De man is begin twintig, dreadlocks, legerbroek, kistjes, en een komiek gerafelde en versleten rugzak. Hij heeft een hond aan een touw. Hij laat zijn rugzak op de grond vallen. Hij is diep gebronsd. Ook aarde is in zijn huid gedrongen – de rode aarde van de bergen. Hij haalt een literpak vino tinto tevoorschijn. Hij diept een schoteltje op uit de rugzak, schenkt er wat wijn op en zet het zijn hond voor. Als hij iets zegt, is dat met een Engels accent, het platteland, ergens in het zuidwesten.

Cheers, Lorca, zegt hij. Op je gezondheid, maatje.

Maurice en Charlie kijken belangstellend toe. Ze wisselen een droge blik uit. De hond lebbert de wijn op; de jongeman aait hem en lacht. Maurice en Charlie lopen op de man af. Ze blijven stilletjes glimlachend voor hem staan. Hij kijkt meteen

op, met enige angst, en pakt het touw alsof hij de hond wil tegenhouden. Maurice glimlacht nu naar de hond, hij klemt zijn tong tussen zijn tanden en spuugt een hard

Kssssstt!

Maar Charlie Redmond? Die kan lezen en schrijven met honden. Hij steekt een lange hand uit naar Lorca, pakt een poot en schudt hem. Met zijn vrije, open hand, de palm naar beneden, gaat hij langzaam heen en weer voor zijn ogen, er vlak boven, alsof hij het dier wil hypnotiseren – lichte bewegingen met zijn hand, en de hond is meteen verkocht.

Maurice en Charlie gaan op het bankje even ten westen van het loket zitten waar INFORMACIÓN op staat, op een avond in oktober in de ferryterminal van Algeciras, met de haveloze jongeman tussen zich in geklemd.

Ze kijken alle drie naar de lachende, verkikkerde hond.

Lieve hond, of niet? zegt Charlie.

Een dotje, zegt Maurice.

Een regelrecht knuffeldier, zegt Charlie. Hoe zei je dat ie heette?

Hij heet Lorca.

En hoe heet jij?

Ik ben Benny.

Hatsaa, Ben.

Benny en Lorca. Geweldig. Hij is toch naar die kleine vleugelspeler genoemd? Die bij Real Madrid speelde? Zo'n beetje in dezelfde tijd als Zidane?

Oogstrelend manneke, zegt Maurice. Zo vlug als water.

Er gaat niks boven zo'n aalgladde linksbuiten, zegt Charlie. Klein maar fijn.

Je ziet 'm niet eens, zo snel, zegt Maurice. Als dat je man is sta je na de eerste actie al te tollen op je benen. Dan mag je blij wezen als je de rust haalt.

Dat was toch ook een beetje jouw stijl, of niet, Moss?

O, snel was ik zeker, Charles.

Op de eerste vijf meter liet je iedereen achter je.

Maar mijn balbeheersing was niet perfect, Charlie.

Je bent altijd streng voor jezelf geweest.

Benny staat op en wil het touw pakken – hij wil weg bij die twee rare heerschappen.

Ik moet er weer eens vandoor, zegt hij.

Maar Charlie steekt een vriendschappelijke hand uit die hij even in de lucht laat hangen, voor het komische effect, en dan grijpt hij de jonge Engelsman stevig bij zijn schouder en trekt hem terug op het bankje.

Jij hebt geen haast, Ben. Begrijp je wel?

Maar hoor eens, zegt Benny.

Maurice springt overeind en brengt zijn gezicht vlak voor dat van Benny.

Dilly Hearne heet ze, zegt hij. Dill of Dilly.

Ze zal nu zo'n drieëntwintig zijn, om en nabij, zegt Charlie.

Ik ken geen Dill of Dilly! Ik ken geen...

Iers meisje?

Ik ken wel wat Ieren.

Is dat zo? zegt Charlie.

Maar ik ken geen Dill of Dilly. Ik bedoel...

Waar heb je die Ieren gekend? Waar dan, Ben? Was dat misschien in Granada?

Dat weet ik niet! Ik heb zoveel fucking...

Benjamin, zegt Maurice. We zeggen niet dat jullie mekaar

allemaal kennen of zoiets. Er zouden wel een half miljoen gasten zoals jij in Spanje kunnen rondlopen. Ik zou d'r niet van opkijken.

Charlie fluistert –

Jullie hebben er het weer voor.

Maurice fluistert –

Slapen op het strand.

Als heren der schepping, zegt Charlie.

Onder de sterrenhemel, zegt Maurice.

Charlie gaat staan, vol ontzag, en declameert –

'De hemelboom van sterren, barstensvol vochtig, nachtblauw fruit.' Van wie was dat, Maurice?

Volgens mij was het de Bard himself, Charlie. Of was het misschien Little Stevie Wonder?

Een genie. Little Stevie.

Met de schrandere glimlach van een priester hinkt Charlie om het bankje heen. Hij buigt zich voorover, drapeert een vriendschappelijke arm om Benny's nek en fluistert in zijn oor –

De meisjes en de honden lieftallig dooreen op het strand, het zwerk als een hemelgewelf boven je hoofd.

Daar lig je, Ben, zegt Maurice, en je kijkt naar de sterren. En je weet niet of je vliegt of valt, jongen. Denk je dat hij de zee kan horen, Charlie?

Ongetwijfeld, Maurice. Hij kabbelt. Zachtjes. Ergens aan de rand van zijn dromen.

Weet je wat hij liever niet ziet in zijn dromen, Charlie?

Nou, wat dan, Moss?

Zulke gasten als wij.

Het is een klein meisje, Benny. Een mooi meisje. En weet je wat het is? Ons is verteld dat ze op weg is naar Tanger.

Of misschien net terugkomt uit Tanger.

Op de drieëntwintigste van deze maand. Welke kant ze ook op gaat. Het gaat de drieëntwintigste gebeuren.

Is wat wij vernomen hebben, van een jonge snuiter in Málaga.

Omdat voornoemde snuiter in ons bijzijn toevallig ineens een informatieve bui kreeg.

Maurice schuift dichter naar Benny toe en neemt hem op. Hij heeft iets rivieroeverigs. Iets van een bever, of een wezel. Hij bestudeert de fletsblauwe spikkeltjes in de irissen van de jongeman. Misschien wordt hij wel niet oud, denkt hij. Hij ziet er iets angstigs in. De jongen is bang, en met reden. Nu vertrouwt Maurice hem op zachte toon toe –

Want weet je, jongen, het is mijn dochter die vermist is. Heb je enig idee hoe dat voelt?

Charlie spreekt al net zo zacht –

Heb je zelf ook koters, Ben?

Van dat kleingoed, Ben? Nee? Geen harige hummeltjes ergens rondlopen?

In Bristol of daaromtrent? zegt Charlie. Geen Benjamin juniors achtergelaten? Bij een arm, onnozel dreadlockwicht dat ooit voor je liefdevolle blik is gevallen?

En waar jij 'm in hebt gehangen? zegt Maurice.

Benny schudt het hoofd. Hij kijkt om zich heen, op zoek naar hulp, maar hij mag zich helemaal zelf uit zijn benarde situatie redden.

Jij bent empathisch, Benny, zegt Maurice. Jij bent een fijne vent. Dat zie ik in jou. Dus probeer 's met me mee te voelen, oké? Stel je 's even met me voor dat je, na drie jaar, dat je wel alles zou willen doen om van dat gevoel af te komen. Want mijn hart, weet je... Mijn hart is door de tralies heen geglipt en op

hol geslagen. En ons is verteld dat ze op weg is naar Tanger, Dilly, en ze reist met haar eigen soort.

Ik weet niet, zegt Charlie, die weer gaat zitten en een loom gebaar maakt. Misschien komt er wel een heel konvooi bij mekaar in Algeciras. Om te overwinteren in Afrika, met de warme zon op jullie knokige heidense kontjes. Lekker. En overal om je heen fla-fla-fladderen kleurrijke vogeltjes. Ik zie roze en groene en gelige hoopjes dons. Vrij en blij in de natuur. Is dat wat jullie van plan zijn, Benjamin? Ben? Je bent een beetje bleek geworden, jongen.

Wat ik ga doen, Benny: ik ga het je nog een keer vragen. Dilly Hearne. Dill, of Dilly.

Ik ken geen focking Dilly!

Charlie slaat weer een arm om zijn nek.

Weet je wat ik denk, Maurice?

Wat dan, Charlie?

Ik denk dat deze knul hier een onvermoeibare rukker is.

Dat is wel een beetje cru gezegd, Charles.

Benny maakt aanstalten om op te staan, maar Charlie trekt hem, met een glimlach en met kracht, weer terug op zijn plek.

Weet je wat er gebeurt, jongen, zegt hij, met al die zelfbevlekking, en dit is alleen maar mijn mening, Ben, ik bedoel dit is mijn eigen theorie, meer niet, oké? Mijn eigen... morbide speculatie. Maar wat er gebeurt, met die doe-het-zelfseks, is dat je niet alleen het zaad verspilt, dat niet alleen het aftreksel verloren gaat. Wat er gebeurt, volgens mijn theorie, en dit is echt iets waar ik veel over heb nagedacht...

Filosoof, zegt Maurice. Deze gast hier. Charles Redmond van Farranree.

Weet je wat er gebeurt, naar mijn opinie, met al dat rukken,

dat is dat de hersens worden aangetast en er gaten gaan vallen in het geheugen.

Het geheugen? zegt Maurice.

En hij knipt keihard met zijn vingers.

Kaputt, zegt hij.

En het heeft geen zin om het hier op een brullen te zetten, jongen. Want in deze terminal?

Daar hebben ze wel erger gehoord.

En het is helemaal niet mijn bedoeling persoonlijk te worden, Benny, of wat dan ook. Het is alleen maar speculatie mijnerzijds. Maar ik moet wel vaststellen dat je eruitziet als een fucking fanatieke rukker, begrijp je wel?

Maurice schreeuwt –

Z'n ene arm is godverdomme langer dan de andere!

En hij staat op en sleept Lorca mee aan zijn touw, alsof hij er met de hond vandoor wil gaan.

Kom hier, zegt hij. Zou het niet fucking afgrijselijk zijn voor die arme Lorca om in de haven van Algeciras wakker te worden zonder kop op zijn schouders? Een nachtmerrie, Ben.

Het is geen luilekkerland hier, zegt Charlie.

Het is een lugubere bende hier, zegt Maurice.

Het kan hier heel snel gierend uit de klauwen lopen. Luister je, Ben?

Dilly. Heb je Dill gezien, ergens?

Een klein meisje.

Een mooi meisje.

Dill.

Of Dilly.

Als de jongeman eindelijk antwoord geeft klinkt zijn stem hol, zwak –